

Dopis od Preláta (červenec 2008)

„Pane, co chceš, abych pro tebe učinil?“ Prelát nás vyzývá, abychom si přivlastnili tato slova svatého Pavla, spolu se stálou připraveností konat Boží vůli.

08.07.2008

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Při psaní těchto řádků se mi do srdce dere potřeba vzdát díky Bohu za dary, které nám daruje. 26. června

jsme opět měli možnost sledovat, jak se rozšiřuje úcta k svatému Josemaríi po celém světě. V mnoha desítkách zemí si připomínali svátek našeho Otce, a měst, ve kterých se tento den slavila mše svatá k jeho cti, je nespočetně. Duch Opus Dei se tak dostal k více lidem a do nových oblastí, aby pomohl křesťanům potkat a milovat Boha v běžných životních situacích.

Navíc se nám právě tohoto dne dostalo od Pána zvláštní laskavosti: uzavření vyšetřujícího procesu případu svatořečení milovaného dona Álvara u soudu římského vikariátu. Až se za několik týdnů uzavřou sezení prelaturního soudu, představí se příslušné dokumenty Kongregaci pro případy svatořečení. Potom, po potvrzení platnosti procesů, začne nová etapa: vydání tzv. *positia* o životě a heroických ctnostech prvního nástupce našeho Otce. Prosím vás, abyste se již teď

modlili za zdárné zakončení těchto prací: pomůže nám to k tomu, abychom věrně a velmi zblízka následovali svatého Josemaríu stejně, jak to dělal don Álvaro.

28. července, v předvečer slavnosti svatého Petra a Pavla, zahájil papež Benedikt XVI. *Rok svatého Pavla*, který vyhlásil k oslavě dvou tisíc let od apoštolova narození. Abychom naplnili přání římského biskupa, budeme se snažit lépe poznat jeho život a učení a následovat jeho příkladu. Byl jsem svědkem nesmírné radosti našeho Otce při uvažování nad duchem neustálé Pavlovy konverze, který chtěl takto osobně hledat Krista.

Svatý Jan Zlatoústý, který svatého Pavla velmi obdivoval a uctíval, vytvořil chvalořeč na jeho velkou osobnost, která nám může velmi pomoci. Tento Otec a Učitel církve řekl, že „se nesplete ten, kdo nazývá

duši svatého Pavla proménádou
ctností a duchovním rájem, neboť
vzkvétala milostí a zároveň
projevovala moudrost duše hodné
milosti. Vskutku, když se proměnil ve
vyvolený nástroj a patřičně se očistil,
mnohonásobně se na něj vylil dar
Ducha svatého. Odtud se pro nás
zrodily nádherné řeky: nejen čtyři,
jako prameny v ráji (srov. Gn 2, 10–
14), nýbrž mnohem víc. Tyto řeky
plynou každý den, avšak nezalévají
zemi, nýbrž duše lidí, které vedou k
tomu, aby jako plod přinesly ctnost
“[1].

Dnes vás zvů k úvaze nad Šavlovou
odpovědí na povolání. Byl horlivým
Židem a věrně zachovával Mojžíšův
zákon. Proto – jak sám vzpomíná –
*pronásledoval jsem Boží církev, že to
přesahovalo všechny meze, a snažil
jsem se ji zničit. V horlivosti pro
židovství jsem ve svém národě
předstihoval mnoho svých vrstevníků,
protože jsem byl daleko více než oni*

zaujat zvyklostmi po předcích[2]. Na jeho cestě do Damašku však jeho samého uchvátil Kristus Ježíš[3]. Ukázal se mu zmrtvýchvstalý Pán, který ho zavolal jménem a odhalil mu jeho poslání: učinit z něj vyvolený nástroj – jak sám Pán zjevil Ananiášovi – aby donesl jeho Jméno pohanům[4]. Myslíš často na to, že také každého z nás hledal, ba co víc, stále hledá Ježíš Kristus a prosí nás, abychom se upřímně rozhodli pro svatost?

Zatímco Lukáš o tomto faktu vypráví s velkým množstvím podrobností, – říká svatý Otec – (...), on jde ve svých listech přímo k podstatnému a mluví nejen o vidění (srov. 1 Kor 9, 1), nýbrž o osvětlení (srov. 2 Kor 4, 6) a především o zjevení a povolání (...). Však se také výslovně definuje „povoláný za apoštola“ (srov. Řím 1, 1; 1 Kor 1, 1) nebo „apoštol z Boží vůle“ (2 Kor 1, 1; Ef 1, 1; Kol 1, 1),

jakoby podtrhoval, že jeho obrácení nebyl výsledek nějakého rozvíjení myšlenek, úvah, nýbrž plod Božího zásahu, nepředvídatelné Boží milosti[5].

Děkujeme často za křesťanské povolání a za jeho konkrétní formu podle ducha Opus Dei. Nevyjadřujeme však tuto vděčnost pouze slovy, ale také skutky. Velmi nám pomůže denní četba a úvaha nad evangeliem, kde se osobním způsobem Ježíš Kristus obrací na ženy a muže, stejně, jak tomu činil při svém pobytu na zemi. ***Až otevřeš svaté evangelium, uvědom si, že musíš nejen znát, ale i prožívat skutky a výroky Kristovy, o nichž se tu vypráví. Na každíčké stránce jsou shromážděny jednotlivé podrobnosti proto, abys je zhmotnil za konkrétních okolností vlastního života. Pán nás katolíky povolal, abychom kráčeli v jeho těsné blízkosti, a v Písmu svatém***

nalezneš Život Ježíšův; navíc zde ale musíš objevit i život svůj. Také ty se musíš naučit tázat jako apoštol plný lásky: „Pane, co chceš, abych pro tebe učinil?“ „Boží vůli!“ zní se vší rozhodností ve tvé duši. Otvírej každý den evangelium, aby se jeho četba i prožitek staly tvým konkrétním úkolem. Tak jednali svatí[6].

Než budu pokračovat, zeptám se tě: „Jak miluješ, jak dbáš a jak se učíš z četby evangelia? Myslíš na to, že těmito slovy se obrací Pán na tebe? Doporučuješ tento způsob jak poznat a setkávat se s Kristem také ostatním?“

Boží vůle se každému člověku zjevuje velmi různě. Kromě vnuknutí, která vkládá přímo do duší, se Pán nechává poznat skrze liturgické obřady, účast na kázání, duchovní vedení, skrze běžné

okolnosti, ve kterých se každý nachází. Dobrý příklad ostatních, záležitosti vlastního stavu, plnění rodinných, společenských a profesionálních povinností, to všechno je také polem, kde k nám Bůh každý den promlouvá a dává nám poznat svou vůli. Buď si jist(á), že díky tomu, že jsi křesťan a žena nebo muž z Opus Dei, ti Mistr opakuje, že jsi světlo, které má svítit ostatním[7].

Jednou se zeptali svatého Josemaríi: „Jak můžeme poznat, co Bůh od každého žádá?“ A taková byla jeho odpověď: ***A proč se na to nezeptáš Jeho? Není to nezdvořilost: ujišťuji tě, že ti odpoví. A vzápětí dodal: Ty, který máš vnitřní život, se můžeš kdykoliv postavit do Boží přítomnosti: v kostele, na ulici, v pokoji, ve třídě... Kde chceš! Popros Ho za odpuštění tvých a mých slabostí a potom Mu řekni: „Pane, co chceš, abych udělal?“***

jako mu to řekl svatý Pavel. A upozorňuji tě, že Pán někdy žádá věci, které jsou náročné...[8].

Je přirozeně třeba, abychom v srdci pěstovali touhu naslouchat Božímu hlasu, abychom nezavírali oči před světlem. Svatý Pavel se na své cestě do Damašku zcela poddal Ježíšovu volání. *Kdo jsi, Pane?*, zeptal se. *Ten odpověděl: Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň a jdi do města. Tam ti bude řečeno, co máš dělat (...).* Šavel pak vstal ze země. Oči měl otevřené, ale nic neviděl. Vzali ho proto za ruce a dovedli do Damašku. *A tři dni zůstal slepý a nic nejedl ani nepil[9].*

V Pavlově postoji silně poutá pozornost především jeho poslušnost. Nechá se vést za ruku až do města. Potom se věnuje modlitbě a umrtvování, aby se očistil. A teprve potom, po třech dnech intenzivní modlitby doprovázené velkorysým

postem, ho posílá Ježíš Kristus za Ananiášem, který mu vrátí zrak a říká: *Bůh našich otců tě předem určil k tomu, abys poznal jeho vůli, viděl Spravedlivého a slyšel jeho vlastní hlas. Ty mu přede všemi lidmi budeš svědčit o tom, co jsi viděl a slyšel. Proč tedy ještě váháš? Vstaň, vzývej jeho jméno, dej se pokřtít a očistit od svých hříchů***[10]**. *Quid moraris?*, proč ještě váháš, abys uskutečnil, co od tebe Bůh žádá? Vždy mě dojímala tato Ananiášova slova Pavlovi, vybízející ho k bezodkladnému započetí jeho poslání. Pán se jimi obrací také na nás: proč ještě váháš, aby ses naplno vrhl do úkolu, který jsem ti svěřil? Protože ***víra a křesťanské povolání ovlivňuje celý náš život, nejenom některou jeho část. Vztah k Bohu je nutně vztahem odevzdanosti, naprosté odevzdanosti. Člověk víry vidí život ve všech jeho dimenzích z nového pohledu, z toho pohledu, který nám dává Bůh*****[11]**.

Ve většině případů ponechává křesťanské povolání každého na svém místě – na pracovišti, v rodině –, a dá mu nový, hlubší pohled na vlastní pozemskou existenci. Náš Zakladatel to s úžasnou jednoduchostí vysvětluje v *Brázdě*. ***Píšeš mi v kuchyni, vedle sporáku. Začíná se stmívat. Je zima. Vedle tebe tvoje malá sestřička – poslední, která objevila božské bláznovství žít do hloubky své křesťanské povolání – loupe brambory. Myslíš si, zdánlivě, že je její práce stejná jako předtím. A přesto je tu velký rozdíl. Je to tak: dříve „pouze“ loupala brambory, nyní se posvěcuje loupáním brambor[12].***

Jak velikou radost způsobuje jistota, že na jakémkoliv místě, v kterémkoliv poctivé práci můžeme sloužit Bohu a lidem, můžeme se posvěcovat a spolupracovat na naplňování poslání církve. Je třeba ukázat to i ostatním

tím, že to budeme uvádět ve skutek! Křesťanský apoštolát se dá velmi dobře shrnout v pomoc ostatním lidem, aby se dostali do kontaktu s Kristem a to konkrétně skrze náš příklad a slova. Každý je povolán, aby se – jako svatý Pavel – osobně setkal s Pánem. A to závisí z části na tobě i na mně, protože milost Boží nám nechybí. Zaleží na tom, jestli my křesťané vezmeme vážně odpověď na své povolání.

Uvažující nad odpovědí svatého Pavla na božské pozvání na cestě do Damašku, říká Benedikt XVI., že **z toho pro nás vyplývá důležitá lekce: to, na čem záleží, je postavit do středu svého života Ježíše Krista, aby naše identita byla podstatně poznamenána setkáním a společenstvím s Kristem a jeho slovem. V jeho světle je každá jiná hodnota znovu získána a očištěna od eventuálních nánosů[13].**

Snažíme se každý den více mluvit s Pánem? Hledáme Ho v událostech dne? Připravujeme se na to, abychom Ho mohli objevit v různých okamžicích skrze modlitbu a přesné a radostné plnění povinností? Opakujeme často, jako svatý Pavel: *quid faciam, Domine***[14]**, Pane, co chceš, abych udělal? Prosme tohoto apoštola, aby nám od Boha získal ony hluboké předpoklady duše, jež jsou nezbytnou přípravou k tomu, abychom mohli zaslechnout Boží vnuknutí a uvést je ve skutek. Vychutnejme si slova svatého Josemaríi: ***Jak krásné je naše křesťanské povolání – dětí Božích! –, jež nám přináší již na zemi radost a klid, který nám svět nemůže dát*****[15]**.

Sedmého července je výročí dne, kdy don Álvaro odpověděl Pánu: „Tady jsem!“. Tento postoj neustále obnovoval, naplněný vděčností vůči našemu Bohu, který mu, stejně jako

ostatním, neustále vycházel vstříc. Mluvil k nám hodně o věrnosti: to bylo to, co měl v duši. Učme se od něj.

Svatý Otec zanedlouho poletí do Sydney, kde zakončí Světové setkání mládeže. Doprovodíme ho svou modlitbou a láskou. Já budu navíc fyzicky přítomen, protože v těchto dnech také pojedou do Austrálie. Děkuji Pánu za to, že mi dovoluje sejít se s mými dcerami a syny z této země a z Nového Zélandu a pozdravit mnoho lidí, kterým se dostává formace v centrech prelatury. Využiji cestu k tomu, abych ji spojil s krátkými zastaveními na jiných místech Asie, kde Dílo stabilně rozvíjí svou apoštolskou činnost: v Indii, Hong Kongu, Filipínách a Singapuru. Jak jsem se vám již dříve zmiňoval, počítám s vaším doprovodem na této cestě, v jednotě modliteb a úmyslů.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. července 2008.

[1] Svatý Jan Zlatoústý, *Chvalořečné kázání o svatém Pavlovi*, 1,1.

[2] *Gal* 1, 13–14.

[3] *Flp* 3, 12.

[4] srov. *Sk* 9,15.

[5] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 25. 10. 2006.

[6] Svatý Josemaría, *Výheň*, č. 754.

[7] Srov. *Mt* 5, 14.

[8] Svatý Josemaría, Poznámky z besedy, 13. 4. 1974.

[9] *Sk* 9, 5–9.

[10] *Sk* 22, 14–16.

[11] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 46.

[12] Svatý Josemaría, *Brázda*, č. 498.

[13] Benedikt XVI., Projev při generální audienci, 25. 10. 2006.

[14] *Sk* 22, 10.

[15] Svatý Josemaría, *Výheň*, č. 269.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cervenec-2008/> (16.03.2026)